

David Simon, 67, Amstelveen

Dat ik begin dit jaar voorzitter van Stichting Vrienden van Yad Vashem ben geworden, komt indirect door mijn zoons. Ze zijn allebei docent burgerschapskunde aan een middelbare school en ervaren hoe moeilijk het is om les te geven over de Shoah. Vaak maken leerlingen oneigenlijke associaties of husselen zaken door elkaar. Dan roepen ze bijvoorbeeld dat Joden hun broeders in Palestina doden. Ieder heeft z'n eigen werkelijkheid en waarden, maar wat ons Joden is overkomen is uniek in de wereldgeschiedenis. Nooit eerder werden er zes miljoen mensen vermoord om hun religie en afkomst. Ik zeg vermoord, want dat is wat er gebeurde, niet 'omgekomen' of 'niet teruggekomen'. M'n jongste zoon vertelde dat hij helemaal kriegel werd voor de klas. Hij is op eigen verzoek overgeplaatst naar een andere school. De sfeer op zijn school in Amsterdam West vond hij niet prettig, zal ik maar zeggen.

Daar wilde ik wat aan doen en dat kan heel goed in deze functie. Ik ben heel jekktig – precies – en spitte meteen toen ik aantrad de statuten door. Zo kwam ik erachter dat de stichting nu 25 jaar bestaat. Een mooie gelegenheid om aandacht te besteden aan het onderwijs over de oorlog, want menselijkerwijs zijn ook de jongste overlevenden over een jaar of tien niet meer in staat om tegenover jongeren hun verhaal te doen. Op woensdag 16 november houden we hierover een symposium in de Uilenburgersjoel.

Ik voel me helemaal verbonden met het jodendom en ben zelf zeer Joods opgevoed. Zowel van moeders- als vaderskant stam ik af van Joodse slagers, in Almelo. We waren niet *dati* – vroom – maar vierden wel sjabbat, hielden alle feestdagen en ik ging drie keer in de week naar Joodse les. Dat is altijd bij me gebleven, ook toen ik danspedagogiek ging studeren en dansscholen begon. Dansleraar is trouwens een echt Joods beroep. Ten eerste was het een vrij beroep en ten tweede had je altijd je voeten bij je en bij pogroms of ander onraad kon je je kleine viooltje zo onder de arm meenemen. Mijn vrouw gaf ook dansles, aan Joodse kinderen, ook wel aan volwassenen. De hele *kehille* kende haar. Helaas heb ik haar een half jaar geleden verloren. De overweldigende belangstelling en aanwezigheid op de *lewaje* en bij het *sjivve* zitten waren als een warme deken.

De dansscholen verkochten we in 1989, daarna was ik directeur van de Nederlandse Vereniging van Dansleraren en in 2013 ging ik met pensioen. Ik ben actief in diverse vrijwilligersfuncties, Joods en niet-Joods, gewoon omdat ik dat leuk en gezellig vind. Ik heb wel ervaren dat er binnen de Joodse gemeenschap meer positief kritisch wordt meegekeken door iedereen. In m'n lange bestuurlijke carrière heb ik wel eens gedacht: als iets belangeloos is, mag het dan ook een onsje minder zijn? Maar ach, dat is onze doelgroep ook wel eigen. ■

‘Bij pogroms of ander onraad kon je je kleine viooltje zo onder de arm meenemen’

TEKST: ESTHER VOET • BEELD: THOMAS SCHLIPER